

Колись я із тяжкої туги
На лаві дубовій лежав,
Останній карбованець срібний
В пустії калитці держав.
Аж тут навинулась дівчина,
І я свою тугу забув;
Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе бог не забув!

І сів я на лаві дубовій,
І сіла дівчина моя,
Дівчина мене обійняла,
Обняв же дівчину і я.
Їден поцілунок гарячий —
І я, як від чарів, ожив;
Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе бог оживив!

Дівчина мене пригорнула,
Дівчину і я пригорнув,
Дівчина на лаві заснула,
І я коло неї заснув.
І снилось так мило та любо,
І я через сон говорив:
"Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе господь любив!"

Раненько дівчини не стало,
І знов я на лаві лежав
І міцно слабими руками
Пустую калитку держав.
Узяла, псявіра, узяла.
І я собі тихо сказав:

"Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе дідько узяв!"